

Anstalten finder, at det vil være mere relevant at forespørge Retslægerådet end et forum bestående af andre fagfolk og lægfolk.

Justitsministeriet har oplyst, at man der deler anstaltens opfattelse og i forbindelse med tidligere besvarelser af spørgsmål fra Retsudvalget har tilkendegivet, at man er indstillet på at overveje, om der bør gennemføres en ordning, hvorefter iværksættelse af behandling med kvsdriftsdæmpende medicin forelægges for eksempel Retslægerådet til udtalelse. Justitsministeriet har i den forbindelse henvist til besvarelsen af spørgsmål nr. 15 vedrørende L 12. Justitsministeriet har endvidere oplyst, at man fortsat ikke finder anledning til at indføre anden særlig, ekstern kontrol med behandlingen.

Jeg kan tilslutte mig den af Anstalten ved Herstedvester og Justitsministeriet fremsatte opfattelse.

Spørgsmål:

Udvalget udbeder sig – i 70 eksemplarer – ministerens kommentar til henvendelsen af 31. januar 1997 fra A, jf. bilag 44.

Svar:

Opmærksomheden henledes på, at besvarelsen indeholder fortrolige oplysninger om enkeltpersoner.

Henvendelsen fra A vedrører overførsel af hendes bror, B, til Anstalten ved Herstedvester.

Direktoratet for Kriminalforsorgen har om sagens forløb oplyst, at Højesteret den . . . 1996 dømte B til forvaring.

Direktoratet havde under den pågældendes varetægtsfængsling modtaget en ansøgning fra Kriminalforsorgens lokalkontor i X om betalingstilsagn for og tilladelse til, at B påbegynde behandlinger hos psykolog C.

Den . . . 1996 anmodede direktoratet dets psykiatriske konsulent om en udtalelse om spørgsmålet om behandling.

Den . . . 1996 afgav Direktoratet for Kriminalforsorgens psykiatriske konsulent en udtalelse, hvori han tilrådede, at B påbegyndte afsoningen i Anstalten ved Herstedvester, uanset den pågældendes modvilje mod at opholde sig i anstalten.

Den psykiatriske konsulent anførte, at B ikke tidligere havde været motiveret for behandling, og der var således ikke umiddelbart noget grundlag for et fornyet forsøg på psykoterapeutisk behandling, heller ikke hos psykolog C. Den psykiatriske konsulent konkluderede, at det ud fra en behandlingsmæssig betragtning ville være det mest hensigtsmæssige at lade B påbegynde afsoningen i Anstalten ved Herstedvester, således at det løbende kunne vurderes, om den pågældende blev motiveret for en form for behandling.

Personer, der er dømt til forvaring, anbringes i Anstalten ved Herstedvester eller i lukket statsfængsel.

Den . . . 1997 anmodede direktoratet Anstalten ved Herstedvester om en udtalelse om, hvorvidt den pågældende kunne modtages til udståelse af straffen i anstalten. Dette bekræftede Anstalten ved Herstedvester den . . . 1997.

Den . . . 1997 modtog anstalten ved Herstedvester pr. telefax en udtalelse fra fængselslæge D, Y. Fængselslægen anførte, at B formentlig ville være selvmordstruet, hvis han blev anbragt i Anstalten ved Herstedvester. Den . . . 1997 meddelte anstalten direktoratet, at udtalelsen fra fængselslægen ikke ændrede på anstaltens vurdering af, at den pågældende burde udstå straffen i anstalten.

Direktoratet meddelte den . . . 1997 bistandsværge A, at B skulle udstå straffen i Anstalten i Herstedvester.

Den . . . 1997 meddelte direktoratet A, at direktoratet ikke kunne give tilladelse til eller betalingstilsagn for psykologsamtaler hos en bestemt psykolog, fordi der i Anstalten ved Herstedvester er ansat psykologer, der indgår i behandlingen af de indsatte.

Transporten fra Y til Anstalten ved Herstedvester blev forsinket nogle timer den . . . 1997, idet personalet i Y afventede, at direktoratet havde bekræftet afgørelsen om overførsel af B til Anstalten ved Herstedvester.

Vedrørende bemærkningerne i henvendelsen fra A om reglerne for bistandsværger kan det oplyses, at der ud over bestemmelserne i straffelovens §§ 71 og 72 alene er fastsat regler af praktisk relevans i den i henvendelsen omtalte bekendtgørelse nr. 32 af 17. januar 1995 om patientrådgivere og bistandsværger som ændret ved bekendtgørelse nr. 928 af 22. oktober 1996.